12de Jaargang — Curaçao den 11n. Mei 1895 — N° 593

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tre luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Een wetenschappelijk (?) Banket

Onze lezers zullen zich ongetwijfeld nog het artikel herinneren van Brunetière, den directeur des *Revue des Deux Mondes*, waarin werd geconstateerd, dat de wetenschap niet in alle opzichten had beantwoord aan de verwachtingen op haar gesteld, ja, dat zij zelfs in tal van zaken was tekort geschoten en failliet had geslagen. Natuurlijk moest hierop de conclusie volgen, dat de godsdienst, zoozeer in naam der „wetenschap" geschonden, dan toch nog niet zoo héél verwerpelijk was en de heer Brunetière, hoewel vrijdenker, zag zich gedwongen de bekentenis af te leggen, dat het geloof, het bovennatuurlijke, onmisbaar is voor den mensch, voor de moraal....

Dat dit artikel een waren storm verwekte in de rijen dergenen, die meenen met allen godsdienst voorgoed te hebben afgerekend, behoeft nauwelijks gezegd. De heer Brunetière werd een droomer, een clericaal, een onwetenschappelijk man, een dweper genoemd. Tal van lieden, die noch droomers, noch „clericalen," noch onwetenschappelijk, noch vooral dwepers zijn — in hun eigen oogen althans — kwamen tegen hem in 't veld en publiceerden in bladen en tijdschriften artikelen om aan te toonen, dat wat in de *Revue des Deux Mondes* was verkondigd den toets der critiek (der anti-clericale critiek wel te verstaan) in geen enkel opzicht kon velen. Misschien zou men zich met het artikel van den heer Brunetière minder en zelfs in 't geheel niet onledig hebben gehouden, wanneer een ander dan hij 't had onderteekend en vooral wanneer het verschenen was in een minder gezaghebbend tijdschrift dan de *Revue des Deux Mondes*. Nu echter zag men zich verplicht te protesteeren, te meer—en deze omstandigheid kwam ook zeer in aanmerking — daar Brunetière's beschouwingen niet hadden nagelaten indruk te maken en de krasse openbaring bleken te zijn van een geestesstrooming, welke reeds geruimen tijd zich deed gevoelen.

Tot hen, die het hardst tegen den directeur der *Revue* van stal liepen, behoorde de heer Berthelot, een man, die in de wetenschappelijke wereld ongetwijfeld naam heeft gemaakt als een bekwaam scheikundige, maar die door zijn anti-clericale hartstocht zóó zeer werdt verblind, dat hij ten opzichte van den godsdienst zelfs de feiten loochent, die voor een ieder waarneembaar zijn. Hij schreef in een der Parijsche tijdschriften een lang artikel, om te betoogen, dat Brunetière en *niet* de wetenschap was gefailleerd. Edoch, de profane en ook de wetenschappelijke wereld kwam al spoedig tot de overtuiging, dat zijn op den godsdienst afgeschoten pijl het wit niet had geraakt. Berthelot's beschouwingen getuigden ongetwijfeld van hevige en wild opvlammende passie, maar juist deze passie bedierf zijn betoog. Miskenning van den aard der religie, miskenning van de lessen der historie en de uitkomsten der philosophie, miskenning zelfs van datgene wat voor elken kalmen opmerker valt te constateeren, — dit alles kon ~~men den schrijver~~ op goede gronden verwijten. En nu wás Berthelot toch verreweg de bekwaamste, althans de meest wetenschappelijke bestrijder, dien Brunetière tegenover zich in 't veld zag komen. Wat anderen, als Clémenceau en Jaurès, over zijn opstel in 't midden brachten, sprak zóo duidelijk van dilettantisme, dat men er zich niet ernstig mede heeft bezig te houden.

De „wetenschap" was dus nog niet gewroken. Er moest méér worden gedaan. En dit „meer" heeft men in het begin van April kunnen aanschouwen in den vorm van een banket.

De heer Berthelot was de held van het feest; het banket werd hem aangeboden, hij bekleedde de eereplaats. En om hem heen groepeerde zich een breede kring van...geleerden?...pardon, van politici, van letterkundigen en vooral van coryphee͏̈n der Vrijmetselarij. Van de *Académie des Sciences* waren slechts drie leden tegenwoordig, Berthelot daaronder begrepen. Maar wèl vond men onder de aanzittenden mannen als Goblet, Brisson, die tot de fine fleur der anti-clericale parlementariërs behooren, wèl was daar aanwezig de heer Blatin, grootwaardigheidsbekleeder van het Fransch Groot-Oosten, wèl voerde daar het woord de vader van het naturalisme in de litteratuur, de pornograaf Zola, wiens verschijning een aardige toelichting is op de brochure, die daar verkocht werd, La Science et la Morale, welk boekje zich-zelf op zijne eerste pagina aanprees als programma-brochure van het Groot-Oosten van Frankrijk.

De talrijke toosten droegen al evenmin een zeer wetenschappelijk karakter. Niet minder dan vier van de sprekers begonnen hunne expectoratie met de verklaring, dat zij „geen geleerden" waren. Maar desniettemin voerden zij op dit banket een hoog woord, desniettemin zwaaiden zij het wierookvat ter eere van Berthelot en protesteerden zij luide tegen Brunetière in naam der geschonden wetenschap! Natuurlijk oreerde de heer Berthelot-zelf ook, maar — de omstandigheden en de omgeving brachten het zeker mede — zijn toost was nog véel minder wetenschappelijk en nog véel meer hartstochtelijk, dan zijn artikel. Intusschen, de „clou" van het geheele banket was ontegenzeglijk de rede van den grootdignitaris der Maçonnerie, den heer Blatin. Hij verheerlijkte de secte, wier hoofd hij is, hij fulmineerde tegen „le cléricaille laïque qui prend son mot d'ordre au Vatican," hij waarschuwde tegen de „ralliés" en verklaarde ten slotte, dat er slechts redding te vinden is voor het arme vaderland en voor de bedreigde Republiek, wanneer alle ware republikeinen getrouw blijven aan Gambetta's leus: Het clericalisme is de vijand!

Men zal misschien zeggen, dat dit alles weinig uitstaande heeft met de wetenschap, maar veeleer thuis behoort op een vorgadering van anti-clericale politici, of in een geheime zitting der loge en men zou volkomen gelijk hebben. Het banket was dan ook allerminst wetenschappelijk, maar eenvoudig een demonstratie van mannen, die om de een of andere reden de Kerk en den godsdienst haten en gaarne op een feestelijke bijeenkomst aan hunne gevoelens lucht geven.

Het anti-clericalisme wordt in Frankrijk, dank zij de tusschenkomst des Pausen, ernstig bedreigd. Gambetta's leus raakt reeds bij velen in het vergeetboek, een verzoeningsgezinde geest openbaart zich zelfs in de regeeringskringen. Hiertegen nu wilde men reageeren. En vandaar het banket, waar de wetenschap werd geprofaneerd en geschandvlekt ter wille van het anti-clericalisme!

De Zusterkens der Armen.

Omtrent den oorsprong van deze verdienstelijke congregatie deelde een Fransch schrijver dezer dagen het volgende mede: Van alle wonderen, welke de naastenliefde heeft gewrocht, is er geen, dat meer de verbazing opwekt, dan de instelling van de Zusterkens der Armen, die, vóor omstreeks vijftig jaren op onzen bodem geboren, heden ten dage in de geheele wereld hare vertakkingen heeft. Wanneer thans in het gure jaargetijde 3400 menschelijke wezens tegen honger en koude zijn

---

FEUILLETON

Un Mucha di Kamber

(*Sigimentoe*)

„Com bleek é ta," e señora dici; „i sigur nan a daal e bon duroe. Mira su nanisie ta curi sanger."

„Keda sosegá, Señora Welbrecht, lo nos judele." Captan a respondé.

E ta manda jama bootsman i ora esaki a jega captan ta mandé di hiba Frederik den su kajuit, Frederik kier a corre bai pero bootsman a tenele bon duroe. El mester a bai coe né.

„No hiba mi na polis," é ta jora.

„Keda ketoe. Kende ta papia di polis? Contrario lo bo pasa un bon ora."

Ora Frederik a drenta den kajuit di captan i ora e señora a dunele un tajor jen di carni i otro cos di comé, Frederik a corda, koe el a drenta cieloe. Tantoe cos di comé i anto asina duci, el no a mira nunca ni comé tampoco.

„Bo no kier bai aworó coe coeminda?" esposa di captan a puntrele, hariendo coe lihereza coe cual é ta comé.

„Mehor mi ta comé toer un bez." Frederik a responde, „pasobra muchanan mas grandi koe mi lo kita coeminda for di mi."

Nan ta jena su tajor di nobo i tabata cos di mira con lihé su dedenan ta sirbiele, pasobra cuchú i forki tabata cos, koe nunca el tabatin na manoe.

Despues di a come el a haja un glas di binja, pero un poco brandi lo a gustele mas; pasobra esai el a sinja bebé caba.

Caridad di señora Welbrecht no a caba ainda, el a bisa Frederik di warda ariba dek te ora l'e bai su cas.

„Mi tin un jioe homber, di mes grandura di bo, sigur le tin un otro bistir pa bo."

Frederik tabata mas coe fortuná i sin miedoe mas pa e hendenan ricoe koe a dunele tantoe di comé, i ora Señora Welbrecht a bai su cas el a sigiele jen di speranza.

Ora nan a jega cas su legria a kita mas i mas, promer pasobra el tabata spantar di boniteza di un cas asina ricoe i tantoe bonita adorná, pero también i mas tantoe ainda pa cara di esposo di Señora Welbrecht. El a mira e pober Frederik manera un Brigadier, i a haciele hopi pregunta. El no por a responde nada. Kiko Frederik por a responde pur egemplo ariba e pregunta den cuantoe luna of siman el no a laba su cara of manoe?

Luna! siman! Kiko el tabata sabi di luna i siman, el koe tabata biba for di un dia den otro. I laba? Ta awaseroe sol tabata laba di bez en cuando su cara.

Alafin Señora Welbrecht ta bolbe drenta. Un fortuna pa Frederik. Será, den un linzoe e ta doenele un carson batji, camisa, etc., i també algún placa.

Miedoe i ansia koe el tabatin pa Senjor Welbrecht a haci koe el por a gradici e Señora coe su wowo sol, pero jen di contentoe, su coerazon jen di legria el a sali for di e cas i jega caya, camina lantern tabata cende caba, pasobra anochi a cuminsa.

Un poco despues un polis, koe tabata para na skina di un caya a mira e mucha coe e linzoe bao di su braza; su promer cordamentoe tabata: „Esai el a horta na un of otro camina," i p'esai el ta bai cerca Frederik pa puntrele for di oenda el por a haja e panja.

Conforme Frederik a mira su enemigoe — toer polis tabata su enemigoe — el a curi bai tantoe lihé koe el tabata por. Polis ta curi su tras, gritando: „Tené e ladrón! Tenele! Tenele!"

Hende na caja, koe a tende boroto, a mira loke kiko ta sosede i manera sa so sede semper, toer a coeminza curi. Frederik ta tira un mucha muher abao, e pober ta cai, kibra un spiegel koe un homber a pone para abao pa e sosega un rato. Awor a bira pa Frederik mas peligroso, el ta tira e panja abao i tantoe lihe coe el por e ta drenta un gangchi i ta jega na haf. Aki el tabata liber, pero e bonita panja, su placa toer el a perde. E polis a hanja e panja i como cos horta e ta hibé piscalaat.

Captan Meyer a pasa algun ora cerca un di su amigoenan i ta jega bordo 11 ora.

„Mi mester participa bo, captan," bootsman ta bisa; „koe toer matroos a baha."

„Kiko! I sin permit!" Captan ta bisa spantar.

„Kende tin warda?"

„Borchers."

Captan a manda jama Borchers i ora el a jega e ta puntré:

„Com bini, koe toer matroos a baha?"

„Mi no por a juda. Toer a curi bai, ora mi tabata abao, i kiko mi sol por a haci contra toer?"

Captan ta mira, koe Borchers tabatin razon, i el ta resolve di papia coe su matroosnan un dos tres palabra, koe lo haci, koe nunca mas nan ta baha sin permit. Su marduga el mester sali i el ta comprende, koe esai lo no ta posibel, pasobra muchoe di su matroosnan lo jega bon boerachi. Podiser algun lo kedar atras, manera ta socede mas be.

beschut, wanneer zij de zekerheid hebben, dat zij hunne laatste levensdegen ombekommerd onder een gastvrij dak zullen doorbrengen en dat in hun stervensuur troost noch opbeuring hun zal ontbreken, dan danken zij dit aan de verheven zelfopoffering van eenige arme onwetende dienstmaagden — die haar bestaan wijdden aan de verlichting der menschelijke ellende. Als alle waarlijk groote instellingen, is die van de Zusterkens der Armen zeer klein begonnen. Bij haar ontstaan had zij geen ander kapitaal dan de toewijding der arme diensmaagden van Bretagne, die zich waarlijk niet bewust waren, dat zij de grondslagen legden voor de meest bewondering wekkende instelling van liefdadigheid. Marie Jamet, Jeanne Jugan, Virginie Tredaniel zijn de namen dezer heldinnen van naastenliefde, die, onder de geestelijke leiding van een eenvoudigen kapelaan, den eerw. heer Le Pailleur, in 1840 op het denkbeeld kwamen hare krachten te vereenigen tot het verzorgen van verlaten en in kommer en gebrek verkeerende oude lieden.

Op 15 October 1840 namen zij op het vlieringkamertje, dat zij gemeenschappelijk te Saint-Auban bewoonden, eene arme lamme vrouw op, Anne Chauvin genaamd. Nauwelijks was deze onder dak gebracht, of de weldoensters, bemerkende dat er nog plaats was voor een bed, ontdekten een tweede hulpbehoevend schepsel, dat sinds jaren aan eene ongeneeslijke kwaal leed en namen ook haar met zich. Zoo goed en zoo kwaad als het ging, leefde men nu van hetgeen Marie Jamet en Virginie met naaiwerk en huishoudelijke bezigheden verdienden, terwijl de derde tehuis bleef, om de verpleegden te verzorgen.

Na verloop van tien maanden besloten de vrome meisjes een grootere vlucht aan hare onderneming te geven. In de Fontainestraat, bij de kerk, bevond zich een groot lokaal, gelijkvloers, maar somber, laag van verdieping en vochtig, dat vroeger als kroeg had dienst gedaan. Dit lokaal had echter de verdienste groot genoeg te zijn, om een twaalftal bedden te hunnen bevatten en men besloot dus het te huren, op de hulp van de Voorzienigheid rekenend voor de betaling der huur. Al spoedig waren de twaalf bedden in gebruik en God alleen weet, hoe de verpleegsters het aanlegden, om rond te komen.

Reeds vroeg in den morgen begaf Jeanne Jugan zich op weg, om voor de groote huishouding het noodige te verkrijgen: en het gezicht der groote in het zwart gekleede vrouw, met hare mand aan den arm en de vraag op de lippen: „voor mijne armen als 't u blieft "begon de aandacht en sympathie te wekken voor het toevluchtsoord in de Fontainestraat. Men wilde zien hoe het daar toeging. Eerst kwam men uit nieuwsgierigheid, vervolgens om giften en troostwoorden te brengen. Van alle kanten kwamen bijdragen in, maar er was nog een absoluut gebrek aan linnengoed. Toen kwamen de zusters op een vernuftig denkbeeld. Op den dag van Maria-hemelvaart is het te Saint-Auban gewoonte de stad te versieren en altaren ter eere der Moedermaagd op te richten. De zusters richtten ook voor hare deur een klein altaar op; een goede buurman belastte zich met de taak het te beschilderen en bij wijze van draperie stelden de arme zusters toen al het linnen ten toon, dat zij bezaten. Er was zelfs geen enkel laken bij. Een groot aantal voorbijgangers vroegen natuurlijk naar de reden van deze geheel ongewone versiering en voelden zich zoozeer getroffen, dat in korten tijd een groote hoeveelheid linnen naar de Fontaine-straat werd gezonden. Arme dienstboden zelfs, die niets anders weg te geven hadden, schonken hare ringen en om den hals gedragen gouden kruisjes.

In 1844 viel der kleine gemeenschap een fortuintje ten deel. De Fransche Academie kende aan Jeanne Jugan een „prijs van deugd" van 3000 frank toe. Het brave meisje, dat noch lezen noch schrijven kon en zelfs nimmer van het bestaan der Academie had gehoord, dacht niet anders of zij had een lot uit de loterij getrokken en toen zij dien dag haar gewonen tocht deed, om giften in te zamelen, herhaalde zij overal: „Weest blij goede vrienden: onze arme ouden hebben 3000 frank gekregen." Daarna sprak zij er nooit meer over.

Aldus onstond de congregatie van de Zusterkens der Armen (Petites Soeur des Pauvres). Gelijk wij zeiden, vindt men ze thans in verschillende landen en werelddeelen en overal bewijzen zij aan de lijdende menschheid de uitnemendste diensten. Het is daarom zeker onmogelijk zich niet diep verontwaardigd te gevoelen over het gedrag der Fransche regeeringsmannen, die ook deze instelling met een belasting hebben getroffen, welke misschien ten gevolge zal hebben, dat zij vroeger of later bezwijkt.

Captan ta poerba leza poco, pero despues di un mitar ora, el a bai droemi.

Juist ora el a pega sonjo, el a bolbe lamanta, pasobra a parcele koe el a tende boroto. El ta lamanta sinta i ta kohe su revolver.

"Captan," boz di un mucha ta bisa, "Captan!" " kende ta aki?"

"Ta mi Frederik," e mes boz a responde; Frederik, koe bo a juda.

Captan kier a cende lampi.

"Mehor, Captan no ta cende lampi. Mi tin un mal nobo. Tin na bordo un homber koe ta jama Lepper?"

"El tabata na bordo, ma mi a mandé bai."

"I tin hopi placa na bordo?"

"Placa? si."

"Lo nan horta e placa. Lepper i cincoe otro. Nan ta na bordo caba."

"Mi cieloe, pakiko bo no a bini mas lihe?"

"Mi no tabata por. Polis kier a cohe mi, mi a sconde den bodega i un poco despues nan seis a bini i a papia coe otro. Sin nan a mira mi, mi a bini cerca bo. Bo no ta tende nada?"

(*E ta sigi.*)

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Curaçao 11 Mei 1895.

Het is ons een groot genoegen onzen Lezers te kunnen mededeelen, dat Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten, onze beminde Bisschop, behouden te Amsterdan is aangekomen, en dat uit eigenhandig geschreven brieven van Z. D. H. blijkt dat, sedert het vertrek uit Suriname de gezondheidstoestand reeds zeer veel verbeterd is. Met Gods hulp en bijstand, welke ons Katholieke Volk zal blijven afsmeeken, bestaat er alle hoop op een spoedig volkomen herstel.

Over de ontvangst van Z. D. H. te Nijmegen, zijn geboortestad, ontleenen wij aan hier gisteren aangekomen bladen, het volgende bericht:

Woensdagmiddag 17 April om één uur arriveerde alhier Z. D. H. Mgr. H. A. M. Joosten van Curaçao. Aan het station werd Mgr. opgewacht door een groote schare. Onmiddellijk nadat Mgr. den trein had verlaten, knielde de menigte neer om den zegen te ontvangen, waarna de zeereerw. deken Bronsgeest Z. D. H. namens de geestelijkheid en de mede aanwezige presidenten van het R. K. Armbestuur en der *St.-Vincentiusvereeniging* welkom beette in zijn geboortestad. In vier open landauwers werd daarop de tocht aanvaard naar de St.-Dominicuskerk te midden eener groote, geestdriftige menigte door de met vlaggen versierde straten.

Met het oog op de aanstaande plechtige opening van den Kolonialen Raad is van gouvernementswege het volgende vastgesteld.

1°. Op Dinsdag, den 14n. Mei e k., worden met zonsopang van alle in de haven liggende schepen, van de forten en van de Gouvernementsgebouwen, waar dat bij festiviteiten gebruikelijk is, de vlaggen geheschen. Zij worden niet vóór zonsondergang gestreken.

2°. Des morgens ten 8½ ure begeven de leden van den Kolonialen Raad zich naar het Raadhuis en vereenigen zich aldaar onder voorzitting van den Onder-Voorzitter.

3°. Te 9 ure vertrekt de Gouverneur, vergezeld van zijne adjudanten, van uit de tijdelijke Gouverneurs-woning.

4°. De Gouverneur, gekomen zijnde aan het Raadhuis, wordt ontvangen door eene uit de Leden door den Onder-Voorzitter te benoemen Commissie, die hem naar de Raadzaal geleidt.

5°. De Gouverneur opent de vergadering.

6°. Dadelijk na de opening verlaat de Gouverneur de vergadering en wordt tot aan de deur van het Raadhuis begeleid door de sub 4 bedoelde Commissie.

7°. Vóór het Raadhuis wordt eene eerewacht van de Schutterij en van het Garnizoen geplaatst.

8°. Een saluut van elf schoten uit het geschut van het Waterfort kondigt aan, zoowel het oogenblik dat de Gouverneur de tijdelijke Gouverneurs-woning, als dat waarop hij het Raadhuis verlaat.

Bij Gouvernements beschikking dd. 3 dezer maand No. 262 is:

1°. De Heer H. J. Beaujon, 2e Luitenant der Schutterij op St. Eustatius, belast met de functiën van kwartiermeester en Officier van Wapening en Kleeding bij dat korps; en

2°. De Heer E. H. Pandt, sergeant bij gemeld korps, benoemd tot 2e Luitenant.

De Nederlandsche Schoener Gouverneur van den Brandhof zal Dinsdag den 14n dezer, naar de eilanden Saba, St. Eustatius en St. Martin N. G. vertrekken.

De mails worden op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

H. Evertsz. Daniel Cardozo, Ridolfina Liseur, Manuel Diez, Jeos A. Correa, O. W. Foss, Arabela Montejo, Josefa M. de Olivares, Maria L. Olivares H., Samuel P. E. Framm, Manuel Diez (aang.) Alessandro Rudeletti (aang.)

Belanghebbenden kunnen zich van af primo Mei e. k., ten parkette van den Procureur-generaal vervoegen, tot het doen slaan in halsbanden voor honden, van de vereischte merkletter.

De Vrymoedige van jl. Donderdag besteedt een halve kolom...... om ons duidelijk te maken, dat wij ons zonder reden hebben gestooten aan haar *voorstelling als zouden alleen personen uit de volksklasse blijken van afkeuring hebben gegeven over het gesprokene* op Zondagavond 28 April? Pardon! *De Vrijmoedige* houdt vol, dat alleen personen uit de volksklasse op dien avond wanordelijkheden hebben bedreven en zegt verder, dat personen die aan zulke leelijke dingen zouden hebben meegedaan, het zich zelf te wijten hebben, indien zij tot de lagere klasse gerekend worden.

Maar wij hebben met geen enkel woord het tegendeel beweerd. Men zou het denken na lezing van het jongste nummer van *De Vrymoedige*.

Wij zijn opgekomen tegen de eigenaardige voorstelling van *De Vrymoedige* van 25 April, waar uitsluitend gesproken wordt van wanordelijkheden en ongeregeldheden en met geen enkel woord gerept van *andere* blijken van afkeuring.

Ons dacht en ons dunkt nog, dat die voorstelling een onjuisten indruk geeft van de gebeurtenissen op den bewusten Zondagavond.

Of is ieder blijk van afkeuring eenvoudig onder de wanordelijkheden te rangschikken, omdat er blijken waren, welke die qualifieering verdienden?

Slechts met zulk een principe voorop kan *De Vrymoedige haar voorstelling* handhaven.

En al zijn er, die door taal noch teeken blijken van afkeuring hebben gegeven, zelfs al verheft de schatting van *De Vrymoedige* hen tot „de besten," dit doet aan *onze* voorstelling niet de minste afbreuk, mits men het woord *algemeen* met het altijd veronderstelde *granum salis* versta.

In den loop dezer week hebben wij in dank ontvangen eene brochure „Paralelos" van den heer Eduardo Pepper, waarop wij de volgende week hopen terug te komen.

NEDERLAND

DE KONINGINNEN TE AMSTERDAM

Zaterdagmiddag 20 April om 2 uur verlieten H. H. M. M. de koninginnen, vergezeld van haar civiel en militair Huis, de residentie om het gewone bezoek te gaan brengen aan Amsterdam.

Langs den weg van het paleis naar het station werden de koninginnen luide toegejuicht door de talrijke menigte. In het koninklijk stationspaviljoen onderhielden Hare Majesteiten zich eenige oogenblikken met de autoriteiten, die de vertrekkende vorstinnen tot aan den trein uitgeleide deden. Het waren de opperceremoniemeester baron Du Tour; de luit-generaal jhr. Verspijck; de vicepresident van den Raad van State, de president der Eerste Kamer; de ministers Roëll, Van Houten, Van der Kaay en Bergsma; de commissaris der koningin; de burgemeester; de gouverneur der residentie; de plaatselijke commandant, benevens de hofprediker, ds. Van der Flier. De lijfarts der koninginnen, dr. Van Tienhoven, had zich met een vroegeren trein naar Amsterdam begeven.

H. M. de koningin droeg een bevallig groen fluweele costuum, en een rond hoedje met grijze veer gegarneerd. De koningin-regentes droeg een zwart moirée zijden kleed waarover een zwart zijden mantel met zwarte kant, en een hoed, gegarneerd met violetkleurige bloemen.

Nadat de koninginnen de aanwezigen op het perron minzaam hadden gegroet, stoomde de trein naar de hoofdstad, waar alles in de omgeving van station en Paleis zwart zag van het volk. Aan het station werden H. H. M. M. door den burgemeester en andere burgerlijke en militaire autoriteiten verwelkomd, en haar bouquetten aangeboden.

Nadat de vorstinnen in open hofrijtuigen, hadden plaats genomen, begaven zij zich, gevolgd door de talrijke hofhouding, eveneens in open rijtuigen en geëscorteerd door cavalerie en politie, naar het Paleis. Allerwegen werden de hooge bezoeksters met blijde jubelkreten begroet, terwijl overal langs den weg de nationale driekleur wapperde. Bij aankomst op het Paleis speelde de stafmuziek van het 7de de volksliederen.

Slechts enkele oogenblikken, nadat de vorstinnen de bekende Mozes-zaal in het Paleis hadden bereikt, verschenen H. H. M. M., op het balkon, en werden aldaar door tienduizenden wier harten warm klopten voor de jeugdige koningin, maar niet minder voor de koningin-weduwe, hartelijk begroet, welke huldeblijken door buigingen en wuiven werden beantwoord.

Des namiddags was er diner ten hove, waaraan de commissaris der koningin in Noord-Holland, de burgemeester van Amsterdam, mr. S. Vening Meinesz, de wethouders, de commandanten van stad en marine enz., en enkele leden der hofhouding deelnamen.

Zondagmorgen woonden H.H.M.M. in de Nieuwe Kerk de godsdienstoefening bij onder gehoor van ds. Schillers tot Peursum. Des namiddags, even over tweeën, reden de koninginnen, door een zeer talrijk publiek opgewacht, naar *Artis*.

De stoet werd als gewoonlijk geopend door den commissaris van politie Steenkamp; daarna volgde het rijtuig van den burgemeester, dan dat der koninginnen. Het was bespannen met vier paarden en op

elk span had een jockey plaats genomen, die door zijn rood gekleurd uniform van verre reeds de aandacht trok.

De koningin was gekleed in een crêmekleurig costuum met kant opgelegd, terwijl zij een witten hoed hoed met groote veer droeg; de regentes was in het zwart.

Overal langs den weg stonden dicht opeengepakte rijen menschen, die met luide toejuichingen het vorstelijk rijtuig begroetten. Op alle stoepen stond het vol, geen lantaarnpaal of er zat een jongen in, en allen gaven op de meest ondubbelzinnige wijze hun vreugde te kennen; het was een geestdriftvolle begroeting, een hartelijke blijdschap over 't zien der koninginnen. Deze beantwoordden de toejuichingen voortdurend met een onvermoeid en vriendelijk knikken.

In de Plantage was de weg afgezet door huzaren en om ongeveer halfdrie kwam de stoet in *Artis* aan. In de Middenlaan werd afgestapt, waar Haar Majesteiten in de vestibule werden ontvangen door het bestuur van *Natura Artis Magistra* en den directeur dr. C. Kerbert.

Direct na de aankomst werd de wandeling door den tuin aangevangen, die maar kort duurde. Bedienden met mandjes voeder waren steeds bij de hand en het koninginnetje gaf de vogels nu en dan eten. De pelikanen en zwanen vond ze blijkbaar nog al aardig en bij een maraboe, die wel zoo vriendelijk was eenige ongekunstelde kunsten te vertoonen, bleef ze even staan. Voor de roofdieren was het een echte feestdag. De leeuwen en tijgers kregen een extra biefstuk en vertoonden onder een dof gebrom de kunsten, die de oppasser hun had geleerd. Dat was iets voor de koningin. Zoo'n majesteit der dieren, die al brullende moest gehoorzamen. 't Langste bleef zij staan bij de olifanten, die zich dan ook waarlijk uitsloofden.

In de Koningszaal, die in een fraaien tuin was herschapen, namen de koninginnen een oogenblik plaats op een canapé en gebruikten een glas champagne. Dr. Kerbert en de heer Beuker, voorzitter van het bestuur, overhandigd haar een bouquet, waarvan het koninginnetje zei, dat zij die heel mooi vond.

Nadat de koningin-regentes met enkele der aanwezigen een praatje had gemaakt, werd de terugtocht aanvaard. Zoodra Hare Majesteiten zich buiten vertoonden, werden ze weer met gejuich begroet, gelijk trouwens in *Artis* overal, waar zij van de straat zichtbaar waren geweest.

De rijtoer terug was een heele tocht en stadswijken, waar de koninginnen zich vroeger niet vertoond hadden, werden nu bezocht. De bewoners gaven door een geestdriftvolle begroeting hun vreugde daarover te kennen.

De Prins-Hendrikkade vertoonde zich op haar fraaist. In het wachtschip der Marine-werf, dat met vlaggen getooid was, paradeerden de jongens in het want en de marinekapel van Den Helder deed het *Wilhelmus* hooren. Ook op de *Maurits* werd op die wijze hulde aan de koninginnen gebracht en van verre kon men de gepavoiseerde schepen aan de Handelskade zien. Stapvoets werd dit gedeelte van den weg afgelegd. De kanonneerboot *Zeehond* salueerde met de vlag, toen de stoet voorbij reed. Kortom het was een zeer feestelijke tocht; overal gejuich en gewuif; overal een dichte menschemassa, verlangend uitziende naar het kleurige hofrijtuig.

Den geheelen middag stonden vele nieuwsgierigen voor het Paleis te wachten, of ze ook een der vorstelijke personen te zien konden krijgen. De jeugdige koningin ging na den rijtoer voor het raam aan den rechtervleugel zitten. Zij was thans in 't blauw gekleed en scheen zich bezig te houden met teekenen. Daar zij herhaaldelijk naar buiten keek, vleide ieder zich natuurlijk, dat hij door de koningin uitgeteekend werd. En in die hoop bleven menschen uren staan ook lang nadat de maaltijd was aangevangen.

Maandagmorgen verleende H. M. de koningin-regentes in het Paleis audientie; 's morgens om halfelf aan militaire en civiele autoriteiten 's middags om halftwee aan commissiën. Onder deze behoorde o. a. ook het bestuur van den R. K. Verbond, welks voorzitter, de heer Pastoors, de regentes den dank van dien bond overbracht wegens de plannen der hooge regeering ten aanzien der pensioneering van oude werklieden, en den wensch uitte, dat H. M., zoo de commissie nog niet was samengesteld, haar invloed mocht aanwenden om daarin ook mannen der practijk te doen zitting nemen.

De regentes zei hem dank en verzekerde, dat zij ook in deze zaak zeer veel belang stelde.

Na de audiëntie, die tot over drieën duurde, maakten H. H. M. M. bij fraai weer nog een langen rijtoer door enkele der volkrijkste buurten van de stad. In de Willemstraat vooral was het bijzonder levendig. Bijna huis aan huis werd gevlagd; uren te voren waren met vaten en karren en planken tribunes opgeslagen en liepen commissarissen van orde met oranjelinten over de borst onder de opgewonde schare allerlei te bedisselen en te beredderen.

Midden in de straat werd even halt gehouden. Daar toch werden Hare Majesteiten door 130 kinderen uit de buurt toegezongen onder leiding van Mietje Plug, de dochter van Klaas Plug, die president is der vereeniging *Oranjes Vriendenk[illegible]*. Den president werden door de regentes enkele woorden toegevoegd, waarna H. H. M. M., allerwegen gehuldigd en toegejuicht, naar het Paleis op den Dam terugkeerden.

BUITENLAND.

Rome.—Uit Rome wordt aan een Belgisch blad geschreven, dat de H. Vader geweigerd heeft een decreet tegen de geldigheid der Anglicaansche wijdingen uit te vaardigen. Kardinaal Vaughan, aartsbisschop van Westminster, ijverde in dien geest, en tevens de eerw. pater Brandi, in de *Civilta Cattolica*. Ook scheen het gevoelen van Manning's opvolger in de wereld van kardinalen en prelaten bijval te vinden. Op krachtige wijze werd daartegen echter geageerd door mgr. Gaspari, professor aan het Instituut te Parijs en verschillende andere eminente geestelijken, die de geldigheid der wijdingen bepleitten.

De H. Vader heeft zich— naar het bovengenoemde blad verneemt— op verzoek van lord Halifax tot twee daden bepaald, nl. een oproep tot de Engelsche natie en het gelasten van een nieuwe wijding der geestelijken *sub-conditione, pendente lite.*

Italie. — De langverwachte en steeds uitgestelde *ontbinding* van het eerst „verdaagd" en toen „gesloten" italiaansche Parlement schijnt eindelijk nabij te wezen. Volgens de *Opinione* zou het desbetreffende koninklijke dekreet ten lange beste verschijnen, en zouden de algemeene verkiezingen op 19 Mei bepaald worden. Gelijktijdig zou een rapport van Crispi gepubliceerd worden, houdende de hoofdpunten van het regeeringsprogram, dat vervolgens door Crispi, op een hem aan te bieden diner te Rome, nader zal worden uitgewerkt en toegelicht. Crispi's kansen bij de verkiezingen zijn er in de laatste dagen niet slechter op geworden, zoowel door Zanardelli's onhandige polemiek in de *Provincia di Brescia* tegen de buitenlansche politiek der Regeering, als ook door de verdeeldheid tusschen radicalen en socialisten, die, ondanks alle vertoogen van Cavalloti, weigeren samen te gaan en nu allerwegen eigen candidaten stellen.

De koning en de koningin van Italië zouden 20n April naar Venetië vertrekken, waar zij op den 22n de tentoonstelling van schoone kunsten zullen openen. Het gerucht gaat, dat ook de duitsche Keizer, die tegen dien tijd naar Abazia vertrekt, en de prins van Wallis deze plechtigheid zullen bijwonen.

— Volgens de *Giornale* heeft zich de kroonprins van Italië verloofd met prinses Alexandra Louise van Saksen-Coburg, de 17jarige dochter van hertog Alfred.

Frankrijk. — Bij gelegenheid van het feestmaal, dat de fransche minister van Buitenlandsche Zaken Hanotaux den opperbevelhebber der troepen op Madagascar, generaal Duchesne, heeft aangeboden, heeft de minister den generaal een Madagascar-medaille overhandigd, die onder Lodewijk XIV aan de parijsche munt geslagen en door Mauger gegraveerd is. Aan de eene zijde vertoont zij het borstbeeld van den Zonnekoning in volle wapenrusting, aan de andere een Zebu en een waaierpalm. Het randschrift luidt: *Colonia Madagarica. 1665*. De medaille is prachtig uitgevo[illegible]. De Fran[illegible]en beschouwen haa[illegible] een [illegible] van den ouderdom hunner aanspraken op het eiland.

Duitschland. — De instelling van een regentschap voor het vorstendom Lippe-Detmold gaat met eigenaardige moeielijkheden gepaard. Daar de onlangs overleden vorst Woldamar kinderloos was, ware zijn nog levende broeder Alexander (een oudere broeder Leopold was reeds vroeger overleden) de naaste erfgenaam tot den troon, doch deze, indertijd kapitein bij de hannoversche garde, lijdt sinds eenige jaren aan geestverbijstering, zoodat een regentschap onvermijdelijk is. Ongelukkig is echter in dit vorstendom niet bij de wet in zulk een geval voorzien, en heeft Woldamar's poging om alsnog een wettelijke regeling voor een eventueel regentschap tot stand te brengen, in 1890 bij den Landdag schipbreuk geleden. Sedert nam de Vorst-zelf een besluit, dat eerst na zijn dood mocht geopend worden en waarbij hij, gelijk nu gebleken is, tot regent benoemde: prins Adolf Wilhelm Victor Zu Lippe-Detmold. Deze, in het geheim ingewijd, was in den nacht van Woldamar's sterven gereed om *onmiddellijk* het Regentschap te aanvaarden en den Landdag bijeen te roepen. Maar graaf Ferdinand Von Lippe-Biesterfeld-Weissenfeld, die minstens *evenveel* recht heeft als Adolf, zoo niet *meer*, achtte zich gepasseerd en liet den volgenden dag door zijn gevolmachtigden terstond protesteeren bij de Vorstin-Weduwe, den minister-president, den voorzitter van den Landdag, en later ook bij den duitschen Bondsraad. Onlangs is nu de Landdag werkelijk opgekomen — slechts 7 leden bleven afwezig — maar de aanwezigen teekenden vóór alles een verklaring, houdende dat hun opkomst geenszins als een indirecte erkenning van Adolfs bevoegdheid om hen op te roepen mag worden opgevat. Bij het debat werden algemeen zoowel Woldamars willekeur als Adolfs aanmatiging scherp afgekeurd, en werd het goed recht van graaf Ferdinand tegen den minister-president verdedigd. Ook de openbare meening verklaart zich over het algemeen voor Ferdinand.

Oostenrijk.— Van den toestand der liberalen in Oostenrijk en bizonder in de Oostenrijksche hoofdstad geeft de Weener correspondent der *N. R. Ct.* het volgende tragische beeld:

In Weenen heeft men voor niets anders meer ooren dan voor de overwinning van de antisemieten bij de laatste verkiezing en voor het feit dat de hoofdstad aan de liberalen den rug heeft toegekeerd, wat mijns inziens, zeer begrijpelijk is, daar de liberale partij zich niets meer aan haar beginselen gelegen laat liggen en monsterverbonden met de clericalen heeft gesloten, om toch maar deel aan de regeering te hebben en om haar kiesdistricten te mogen behouden.

De toestand is echter thans zoo bedorven dat men de 110 afgevaardigden van de Duitsche linkerzijde een troep officieren zonder manschappen kan noemen. Die partij heeft haar aanhang onder de bevolking verloren en vele vrijzinnigen hebben, uit woede over het verlooc[illegible]nen van de beginselen van de f[illegible]ctie, voor haar ergste tegens[illegible]ers gestemd of zich onthoude[illegible]t laatste hel[illegible] onder and[illegible] minder [illegible] gedaan bij die daardoor is zelfs in de Leopoldstadt, den jodenhoek van Weenen, een antisemiet gekozen.

De liberale partij, die zich Duitsch en liberaal neemt, is geen van beide want zij heeft, uit angst om het bij de hofkliek te verkerven, de ministers ertoe aangezet om de officieele betooging voor Bismarck te verbieden en den clericalen gebeden en en gesmeekt om haar tegen de antisemieten te helpen, wat zeker niet van karakter en liberaliteit getuigt.

De reis van kardinaal Schönborn naar den Paus is geschied op aansporing van den (minister) Plener, die trouwens tegenwoordig ostentatief 's Zondags naar de kerk gaat, terwijl hij vroeger niet altijd ging. En de zich liberaal noemende bladen hier ter stede zijn precies zoo, want ze hebben niets verzuimd, om de regeering te bewegen de volkomen wettig tot stand gekomen verkiezing voor den gemeenteraad te vernietigen en dat lichaam te ontbinden wegens de geringe meerderheid der liberalen. Dat het Kabinet, waarin drie clericale ministers zitting hebben, hun dit genoegen niet gedaan heeft is te begrijpen. Maar het getuigt van de moedeloosheid en de weinige echte liberaliteit

in de gelederen der linkerzijde, dat zij in plaats van dapper te vechten, de regeering heeft verzocht om te haren gerieve een groote onrechtvaardigheid te begaan.

Nu het ministerie dat geweigerd heeft, hebben de liberalen in den gemeenteraad van den nood een deugd gemaakt en besloten, daar zij altijd nog met een paar stemmen in de meerderheid zijn, om de oppositie ten zeerste te bestrijden. Zeker een dapper besluit; jammer dat het nog lang niet uitgemaakt is of die partij bij haar eeuwige innerlijke verdeeldheid daartoe nog in staat zal zijn. Intusschen zijn alle voorstellen tot een schikking met de minderheid door de meerderheid afgewezen. We zijn benieuwd, hoe het stedelijk bestuur er uit zal zien, waarin dr. Grübl als liberaal burgemeester en dr. Lueger als anti-semitisch vice-burgemeester werkzaam zal wezen. De keuze van die ambtenaren zal eerst in Mei, wanneer de oude mandaten afgeloopen zijn, plaats vinden, maar het hoofd der gemeente verklaart nu reeds liever af te treden, dan met zijn anti-semietischen tegenstanders in een college te zitten.

Wij hebben hier niets bij te voegen dan den wensch, dat de toestand nog erger worde: nl. dat het liberalisme *voorgoed* worde ontzet van de overwegende rol, welke het zoo langen tijd tot groot nadeel van Oostenrijk en Weenen heeft gespeeld.

Spanje.— De *Temps* waarschuwt Spanje ernstig tegen de houding der Ver. Staten in zake den Cubaanschen opstand. Het Parijsche blad herinnert aan de sluwe en bratale wijze, waarop de groote republiek indertijd Texas aan Mexico wist te onttrekken en thans worden dezelfde middelen in practijk gebracht tegenover Spanje. Pers, vergaderingen en personen zweepen Cuba tegen het moederland op en zelfs de officieele Amerikaansche lichamen behandelen resolutiën, welker karakter zoo weinig in overeenstemming is met het volkenrecht, dat het voor Spanje zeer gemakkelijk zou zijn er een officieele loochening van te eischen of er een *casus belli* var te maken. Zelfs ten[illegible] expedities in Amerika georganiseerd, wordt de wapeninvoer op Cuba bevorderd of althans oogluikend toegelaten, steken flibustiers van het vasteland ongehinderd naar het eiland over. Het is de oude historie van Texas. Ja, reeds schijnt men de tweede phase van interventie en verovering te willen intreden. De senator voor Maine de heer Frye, heeft kortweg verklaard, dat het de bestemming van Cuba was aan Amerika te behooren en dat men alles moest doen, om het eiland aan die bestemming te doen beantwoorden. Spanje zij gewaarschuwd.

CUATRO TESTIGOS MÁS.

Cuando una persona en quien tenemos plena confianza empeña su palabra de que una cosa es cierta, lo creemos como la cosa más natural; y lo mismo sucede con un testigo ante el Tribunal de justicia, cuando el tal testigo no tiene interés en el resultado del proceso, y es además, un hombre honrado. Por la misma razón, cuando dos ó más testigos, extraños uno á otro, testifican la misma cosa y nadie les contradice, el hecho se considera como probado.

Pues ahí va un ejemplo de ese principio: "He venido sufriendo," dice uno de los testigos, "durante los cuatro años últimos, de una inflamación del estómago y no podía digerir los alimentos. En todo ese espacio de tiempo probé diferentes clases de medicinas que se me prescribieron, pero no obtuve el menor alivio; hasta que un día los Sres. P. Galiana é Hijo, de esta plaza, drogueros, me instaron para que tomase su remedio de Vds. Aun cuando desesperaba de la cura, seguí su consejo, y al cabo de un par de días experimenté ya un ligero alivio. Animado ya con esto, lo continué tomando hasta que hube consumido seis botellas grandes; y hoy, por fin, anuncio á Vds. con la mayor alegría y satisfacción, que estoy completamente restablecido. Esta es mi confesión sencilla y breve, pero verdadera. Pueden Vds. publicarla, si es que gustan, para que llegue á noticia de los demás. (Firmado) Emilio Angel Palomino, Carnicería y Tocinería Manzanares, Oct. 4 de 1893."

Otro testigo: "Sufrí horriblemente de una enfermedad del estómago por espacio de tres años, y no pude obtener alivio alguno. Pensaba que estaba condenado á morirme de dolor. No podía tomar alimento, y estaba materialmente muriéndome de hambre. En semejante estado, vine á esta Ciudad, y habiendo oido hablar del remedio de Vds., compré una botella en la droguería de D. Marcelino Martínez, Calle San Francisco, No. 25, y, tan pronto como la hube tomado, experimenté un gran alivio; después de ello, empecé ya á digerir los alimentos con toda regularidad, y á estas fechas estoy ya radicalmente curado. Escribo á Vds. esta carta en prueba de gratitud, y quedo de Vds. afmo. S.S., (Firmado) Leopoldo de Boschet, Calle San Pablo, No. 2, Cadiz Sept. 25 de 1893."

Otro testigo más: "Mi padre había estado sufriendo por durante ocho meses de una enfermedad de estómago, que le impedia tomar su acostumbrado alimento; ninguna de las medicinas que tomaba le producía alivio, hasta que hoy, gracias al uso de dos botellas del remedio de Vdes., que compró á un amigo suyo (el Sr. D. Francisco Parody, especiero, Calle del Cordonero, Gibraltar) tengo la satisfacción de decirles que los dolores le han desaparecido del todo. Doy á Vdes. afmo. S.S. (Firmado) Manuel Fernandez, Sargento, Cadiz, Sept. 14, 1893."

Cuarto testigo: "Tengo la mayor satisfacción en participar á Vdes. que su remedio me ha producido un gran beneficio, pues gracias á él, he logrado un gran alivio en mi dolorosa enfermedad (gastralgia), de la cual venía sufriendo hacía ya 24 años. (Firmado) Santiago Alonso Martin, Sargento-retirado de la Guardia Civil, Villalpando, La Vid, Agosto 20 de 1893."

El lector tiene ahora ante sí el testimonio de cuatro personas, que ninguna relación tienen entre sí, y quienes no poseen el menor interés en decir otra cosa que la simple y pura verdad. El remedio á que todas ellas se refieren es el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y la enfermedad de que todas ellas han sido [illegible] y aliviadas era la indigestión [illegible]: Gastralgia es el nombre técnico de la dispepsia inflamatoria crónica. Dicha medicina se vende no solo en España sino en todo el orbe, y hombres y mujeres en todas las lenguas conocidas, diariamente atestiguan de buena voluntad, y sin perjuicio alguno, el maravilloso poder que ese remedio tiene de curar, allí donde todos los demás remedios han fracasado. Ninguna de las atestiguaciones de esta manera hechas y ámpliamente circuladas ha sido jamás contradicha ó puesta en duda, y siendo así, ¿Qué otra, ni mejor prueba, puede producirse á favor del citado remedio? No puede el lector pedir ni esperar otra mejor, que ella.

Si hasta ahora alguno de los lectores que venía padeciendo había dudado de emplearlo, no dudará ya en lo sucesivo; y aun su *nombre vendrá á figurar después* en la lista de los agradecidos amigos de la Madre Seigel, y del famoso remedio de ésta. 3.

Op Donderdag den 16 Mei a. s. des namiddags ten half één ure zullen in het verkoophuis van den Heer M. P. Curiel, hoek Prinsenstraat en Keukenstraat in het openbaar worden verkocht.

1°. Een Kunoekje genaamd "*Texel*" alhier gelegen in de Oost divisie bezuiden den weg naar de plantage Coraal Tabak en ten oosten de plantage "Buitenrust."

2°. de opstal van een woning enz. staande alhier buiten de steenen padspoort bezuiden den gewonen weg naar Altena.

Een en ander is eigendom van de erfgenamen van wijlen den Heer Cornelis Bor en echtgenoote.

Informatiën zijn te bekomen ten kantore van Mr. Eduard A. van Lier of Mr. J. Gorsira praktizijns alhier.

Curaçao 4 Mei 1895.

BEKENDMAKING

De publieke verkoop van ZILVEREN en GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Juli t/m 31 December 1892, onder N° 7171 B t/m N° 1364 C zal voortgezet worden op Donderdag den 16 Mei a. s. en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 11 Mei 1895.

De Voorzitter,

M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Bendementoe públieo di PRENDANAN koe tien plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, cesta cesnan di 1 Juli té 31 di December 1892, bao di N° 7171 B té N° 1364 C lo toema lugá té dia Jueves dia 16 di Mei i dianan koe ta sigui.

Ta pidi interesadonan di evita e bendementoe ayi pagando entres koe nan ta debe.

Corsouw, 11 di Mei 1895.

President,

M. P. CURIEL.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1895.	Caracas		Venezuela		Philadelphia		Caracas		Venezuela		Philadelphia	
Vertrekt van NEW YORK....	April	4	April	13	April	24	Mei	4	Mei	15	Mei	25
Komt aan te CURAÇAO	„	10	„	19	„	30	„	10	„	21	„	31
Vertrekt van „	„	11	„	20	Mei	1	„	11	„	22	Juni	1
Komt aan te PTO. CABELLO	„	12	„	21	„	2	„	12	„	23	„	2
Vertrekt van „	„	13	„	22	„	3	„	13	„	24	„	3
Komt aan te LA GUAYRA..	„	14	„	23	„	4	„	14	„	25	„	4
Vertrekt van „ ..	„	17	„	27	„	7	„	17	„	28	„	7
Komt aan te PTO. CABELLO	„	18	„	28	„	8	„	18	„	29	„	8
Vertrekt van „	„	18	„	29	„	8	„	18	„	29	„	8
Komt aan te CURAÇAO	„	19	„	30	„	9	„	19	„	30	„	9
Vertrekt van „	„	19	Mei	1	„	10	„	21	„	31	„	10
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	„	20	„	2	„	11	„	22	Juni	1	„	11
Komt aan te NEW-YORK...	„	26	„	8	„	17	„	28	„	7	„	17

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO....	April	20	Mei	1	Mei	11	Mei	22	Juni	1	Juni	11
Komt aan te MARACAIBO....	„	21	„	2	„	12	„	23	„	2	„	12
Vertrekt van "	„	27	„	7	„	18	„	28	„	7	„	16
Komt aan te CURAÇAO......	„	28	„	8	„	19	„	29	„	8	„	17

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.

Imprenta de la Libreria de A. BETHENCOURT E HIJOS, Curaçao.